

Fis- SU- res

JÈSSICA FERRER ESCANDELL

Juneda, 2023

f

FONOLL

ris
S
I

WIL-
RES

69

COL·LECCIÓ poesia
JOAN
DUCH

Primera edició: maig de 2023

© **dels poemes:** Jèssica Ferrer Escandell

© **de l'epíleg:** Arnau Vives Piñas

© **d'aquesta edició:** Editorial Fonoll

EDITORIAL FONOLL

c/ Prat de la Riba, 128, 25430 Juneda

www.editorialfonoll.cat

Correcció lingüística:

Andratx Badia

Disseny gràfic i coberta:

Francesc Gelonch i Bosch

Maquetació:

Adriana Martínez Vila-Abadal

Impressió:

DC Plus Serveis Editorials

ISBN: 978-84-125364-8-5

Dipòsit legal: L. 222-2023

Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització dels titulars del copyright, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, incloent-hi la reprografia i el tractament informàtic.

**pre -
municío**

Si menjava terra era per llepar altres salabrors que no em fossin atorgades en la nit. Fugir i anar a buscar altres espais, fos feixa arran o marges avall, el camí del camp conegut que porta a l'ignot, sempre sabent que tornaria, menjar la terra de fora per ser-me més la terra de dins.

Que el salt sempre m'havia agradat però mira tu quina gambada que no esperava tota aquesta aigua que una altra vegada no és un pont que resol que és un vendaval o és un tsunami com a mínim que de mar a tant de mar i tan avall o tan amunt es perden els contorns enmig de l'oceà que què serà aquella dorsal i aquella nit una estranya fosca i aquí llumetades esmunyint-se entre l'esclatxa semi-oberta d'una nau que ja no vol cap superfície més que la velocitat contínua que tira endavant com si això volgués dir alguna cosa.

Anam ampliant territoris conquerits. Som éssers més adaptables del que voldríem. Que no venia del cul del món ni la meua perifèria de la perifèria d'una perifèria

tenia comparació amb les perifèries d'altres perifèries que ni sabia. Que això no eren unes vacances pagades. Ni el Brasil, Disneyland.

el viatge

I

Vou por aí me procurar
CARTOLA

Febrer del 2017
Tròpic de Capricorn

El brogit s'escampa, però al moll de l'os hi ha una estranya mena de silenci...

Encara hi ha ocells que bramen, al fons, que podrien arrossegar la balena on t'havies refugiat, i si piquen i piquen i piquen amb el bec la perforaran i tu sortiràs de la cova tu sortiràs del niu i perdràs la quietud on no havies arribat a ser, on existies imaginant què hi hauria després, si existia mai un després, després del després és un ara infinit, i es perd tot l'abans. Perquè ara, ara ja no hi ha despresos, ni avanços. Alliberament? Els teus murs no tenen espines, les finestres han perdut els retxats, obres la porta i t'és igual ser devorada per quaranta mil monstres que et venen a mossegar, perquè vols ser, perquè t'has convençut que existeixes i has anat a buscar el risc, la por, l'infern. Hauràs de lluitar contra el teu impuls a salvar-te, sempre així, sempre intentant resistir, sempre agafant-te a les branques de l'arbre per no caure serra avall, per no enfangar-te...

Però som massa terra, terra seca que cerca la humitat, cerca l'aigua, terra seca que cerca aquest cel oceànic sense engegament solar sols els solcs que la tempesta ha obert i els solcs que ja existien i que ara vessen d'aigua,

aigua bruta de terra de cel de sòl de tu de temps que ja no és perquè només és, és, i tu, tu banyant-hi els peus i les mans, i un grapat d'estels que ja no veus, només el cos que penetra el fang, i és un adeu creador de nous paisatges; potser el tu després del què-soc, potser només el tacte, potser no el desig de perdre's sinó la pèrdua ja aconclerta, i cap paraula que ho denoti.

Com que t'abusava el final del tot, has conquerit l'inici del res. I no veus més que pampallugues.

Estripem els lligams i traboquem el que és estàtic. La terra batega sota els peus, el cap s'atansa a sostres d'estels infinits. Els cossos entren en col·lisió, i s'escapça el que és dòcil i es perd tota paraula i resta brogit resten les branques resten els troncs i els martells els tambors i la pell, i ja no hi ha cap diferència res no ens atura res no s'apaga només el toc, el bot, el bes, el bell, el bull, el ball.

I alguna cosa va fonent-se, l'enveja del verd de les fulles defallint quan la pluja rellisca barrejant-se amb la suor. El record del raïm pres de les parres, i el vi que en beurem. Els peus enfangats enfonsant-se en el que és efímer... I un desig, encara, una pulsó, una ràbia que et fa buscar, buscar, buscar... I llavors trobes, i tot torna a començar.

L'angoixa fa la nit i el son es desintegra. Primera lluna que no veus, un aldarull t'enrampa: és el teu batec, és el ritme que no s'atura, és un sotrac, és un delit, és el que et perd perquè has pensat. Cauen paraules i és un diluvi, tot es nega. Abolir els mots i no pensar en el pensament, tu que no l'atures, tu sempre serena, i la serena que cau i tu anul·lada per l'opi del teu ordre.

Brolla la sang i xucles la ferida. Ulls endins. Cos observat. Però caus i t'enfiles i ets dalt dels arbres i les cases, i tot ho veus per no haver vist res, i és la crida i el passat, i et suspens en una imatge, llunyana, i t'adorms en el bressol del que ja ha estat... La teua boca closa, i tu allà amunt, i aquest somieig que et regalima pell avall, i és una bassa, i és un pou, i és un forat tot ple de nit que no veuràs, estèril, tu, suspesa en una idea que es fa imatge, i és el desmai dels teus sentits...

Taula

pre - munició

11

el viatge

- 15** I. Vou por aí me procurar
- 21** II. Não existe amor em SP
- 31** III. Marionete dos mortos
- 37** IV. Deixe eu bagunçar você
- 47** V. Cada rua dessa cidade cinza sou eu
- 55** VI. O futuro não demora

post - al

63

Carta a la veu de Fissures

69

**Aques-
ta primera
edició de *Fissu-
res*, de Jèssica Ferrer
Escandell, s'ha acabat
d'imprimir a Sant Andreu de la
Barca el dia 2 de maig de
2023, natalici de l'es-
criptora Zoé
Valdés.**

His
S
I

WIL-
RES